

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. Y.**, zast. Mgr. Evou Klimánkovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2013, č. j. KUJI 3797/2013, sp. zn. OOSČ 1004/2012 OOSC/309/AS/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností, ze dne 18. 1. 2013, č. j. KUJI 3797/2013, sp. zn. OOSČ 1004/2012 OOSC/309/AS/2, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 10. 2012, č. j.

MMJ/OD/15863/2012-11; JID: 114038/2012/MMJ, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst.1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 19. 7. 2012 ve 12:00 hod. na silnici č. I/38 – dálniční přivaděč u sjezdu na Pávov, ve směru jízdy na Jihlavu, jako řidič motorového vozidla zn., registrační značky, držel v ruce telefonní přístroj. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) pokuta ve výši 2.000,- Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 19. 2. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 13. 3. 2013 žalobce namítá, že správní orgány při svém rozhodování nezjistily skutečný stav věci a porušily tak zásadu materiální pravdy. Žalobce uvádí, že správní orgány byly povinny zjistit stav věci tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti, v tomto případě však důvodné pochybnosti existují. Žalobce namítá, že dne 19. 7. 2012 ve 12:00 hod. za jízdy jako řidič nedržel telefonní přístroj a že se předmětného přestupku nedopustil. Žalobce namítá, že za jízdy nikdy telefon ani jiné hovorové zařízení nedrží, používá však handsfree nebo systém bluetooth, resp. sluchátko bluetooth. Žalobce namítá, že si není vědom toho, že by držel nějaký přístroj, ale pokud ano, má za to, že to mohla být přenosná meteostanice, kterou v autě vozí. Žalobce uvádí, že je možné, že krátce zařízení meteostanice uchopil, aby se podíval na některý údaj, zařízení ale ihned zase položil. Žalobce je přesvědčen, že svědci se mýlili, pokud uvedli, že žalobce viděli, jak drží u ucha telefonní přístroj. Toho dne měl žalobce zřejmě nasazené bluetooth sluchátko, které je ale poruchové, občas v něm nepříjemně hlučí, žalobce chtěl tedy tuto nepříjemnost eliminovat, a tak se zařízením pravou rukou manipuloval, případně se jej snažil z ucha sundat. Toto se dělo několik málo sekund, během kterých byl žalobce viděn svědky, kteří situaci nesprávně kvalifikovali jako páchaní přestupku.

Ačkoliv si žalobce nemyslí, že svědci – policisté ve svých výpovědích cíleně uvedli nepravdu, domnívá se, že si jen mysleli, že vidí něco jiného, než skutečně viděli, čili že se zmýlili. Žalobce namítá, že policisté si byli natolik jisti svou pravdou, že po zastavení vozidla se ani nezeptali, zda žalobce v ruce držel nějaký předmět nebo jestli s nějakým předmětem manipuloval. Žalobce uvádí, že kdyby se policisté zeptali, jistě by jim tento omyl osvětlil, tvrzením, že měl ve vozidle telefonovat, byl ale zaskočen a nedokázal si ho ve stresu vysvětlit, a tak tyto skutečnosti na místě bez předchozí výzvy neuvedl.

Žalobce uzavírá, že v daném případě existují pochybnosti o tom, zda skutečně za jízdy držel telefon, nebo zda přechodně držel jiný předmět, či manipuloval s bluetooth zařízením.

Žalobce má za to, že v pochybnostech by správní orgány měly rozhodnout ve prospěch obviněného.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 1. 7. 2013 uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobní námitky se z větší části shodují s námitkami, které žalobce uváděl již ve svém odvolání, a se kterými se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí, odkazuje zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvzení žalobce, že možná manipuloval s přenosnou meteostanicí, považuje žalovaný za zcela účelové, činěné ve zjevné snaze vyhnout se právním následkům protiprávního jednání. Žalovaný dále uvádí, že žalobní námitka, že žalobce měl zřejmě nasazené bluetooth sluchátko, je formulována velmi nejistě a navíc bluetooth sluchátko je nepochybně součástí hovorového zařízení, na jehož držení v ruce při jízdě řidičem vozidla taktéž dopadá zákaz stanovený v ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje soudu, aby byla zamítnuta.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení dokladů a specializovaných činností, ze dne 26. 7. 2012, oznámení přestupku sepsané na místě spáchání přestupku, které kromě popisu přestupkového jednání obsahuje i vlastnoruční podpis žalobce a jeho vyjádření, že s výsledkem nesouhlasí a že za jízdy netelefonoval. Správní spis dále obsahuje úřední záznamy Policie ČR ze dne 19. 7. 2012, sepsané prap. V. P. a prap. A. M., a výpis z evidenční karty řidiče – žalobce.

Dne 27. 9. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 9. 10. 2012 v 10:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a jeho právní zástupkyně a v jeho průběhu došlo mimo jiné k provedení důkazů výpověďmi svědků – zasahujících policistů prap. V. P. a prap. A. M.

Dne 24. 10. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č. j. MMJ/OD/15863/2012-11; JID: 114038/2012/MMJ, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které bylo na výzvu správního orgánu prvního stupně následně doplněno. Dne 18. 1. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUJI 3797/2013, sp. zn. OOSČ 1004/2012 OOSC/309/AS/2, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.**Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:**

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Mezi stranami není sporu v tom, že dne 19. 7. 2012 došlo ke kontrole žalobce hlídkou Policie ČR, zůstává však sporné, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Žalobce v žalobě namítá, že za jízdy telefon ani jiné hovorové zařízení nikdy nedrží, uvádí však, že používá handsfree nebo sluchátko bluetooth. Pokud měl být žalobce zasahujícími policisty spatřen, jak během řízení drží nějaký přístroj, mohlo se podle jeho tvrzení jednat o přenosnou meteostanici, kterou vozí ve vozidle. K tvrzení policistů, že žalobce držel telefonní přístroj u ucha, žalobce uvádí, že na pravém uchu měl nasazené bluetooth sluchátko, a že je možné, že pravou rukou se zařízením manipuloval, aby eliminoval jeho nepříjemné hlucení. Žalobce je tedy toho názoru, že existují pochybnosti o tom, zda skutečně za jízdy držel telefon nebo zda přechodně držel jiný předmět. Na druhé straně žalovaný má za to, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnost vnímaná policisty byla v daném případě spolehlivě, tj. bez pochybností, prokázána. Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů; na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz : „Existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud považuje za rozhodné, že výpovědi zasahujících policistů, kteří byli správním orgánem prvního stupně vyslechnuti jako svědci, jsou konzistentní a v souladu se spisovým materiálem. Ačkoliv se ve výpovědích zasahujících policistů objevují drobné rozpory, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1As 12/2010-79, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. V tomto smyslu není určitá míra rozporu v detailech jednotlivých výpovědí nijak překvapivá a nemůže snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. Příkladem budiž barva předmětného vozidla, které měl žalobce řídit. Ostatně, pokud by oba svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí. Důležitá je, jak již bylo shora opakovaně naznačeno, shoda všech svědků na klíčových událostech onoho dne.“ Jak vyplývá ze spisového materiálu, výpovědi zasahujících policistů jsou ve vzájemném souladu, pokud se týká klíčových událostí, tj. ohledně tvrzení, že žalobce během předjíždění policejního vozidla držel v ruce mobilní telefon (svědek prap. V. P. vypověděl, že „...viditelnost byla dobrá, a když nás při předjíždění dojel na naši úroveň, tak jsem přes boční sklo našeho vozidla viděl bočním sklem vozidla obviněného, že drží v ruce telefonní přístroj...“ a svědek prap. A. M. vypověděl, že „...během úkonu předjíždění viděl, že řidič drží telefon v pravé ruce.“), nebo že žalobce držel telefon v pravé ruce i během následného předjíždění vozidla žalobce policejním vozem (svědek prap. V. P. vypověděl, že „...ve chvíli, kdy jsme byli na stejné úrovni, tak jsme se opět přesvědčili, zda řidič telefonuje. V té době držel řidič vozidla telefon v pravé ruce a když jsme ho předjížděli, tak se na nás otočil a bylo jasně vidět, že drží v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj.“, svědek prap. A. M. vypověděl, že „...když jsme se dostali při předjíždění na úroveň vozidla pana V. Y., tak jsem na vzdálenost asi 1,5 metru viděl, že řidič drží v pravé ruce mobilní telefon.“), žalobce ostatně existenci rozporů mezi jednotlivými svědeckými výpověďmi v žalobě nenamítá. Na otázku správního orgánu, zda jsou si bezpečně jistí, že řidič držel v ruce hovorové zařízení, oba shodně vypověděli, že jsou si bezpečně jistí, přičemž oba svědkové uvedli, že se jednalo o větší mobilní telefon tmavé barvy (svědek prap. V. P. vypověděl, že „...se jednalo o tmavý telefon, větší, nejspíš I-pad s dotykovým displejem.“ a svědek prap. A. M. vypověděl, že „...se jednalo o větší telefon... barva telefonu byla černá.“). Ze svědeckých výpovědí rovněž vyplývá, že svědkům nic nebránilo ve výhledu do vozidla řízeného žalobcem, a to jednak v průběhu předjíždění policejního vozidla vozidlem žalobce, jednak následně při předjíždění vozidla řízeného žalobcem vozidlem Policie ČR. Vzhledem k těmto skutečnostem považuje soud za vyloučené, že by se oba policisté zmýlili, tedy že by si mysleli, že vidí něco jiného, než skutečně viděli.

Pokud se týká otázky věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem“; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady

překročil. “ Tyto závěry lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, žalobce v celém průběhu správního ani soudního řízení námitku zaujatosti vůči policistům nevznese, naopak opakovaně uvádí, že si nemyslí, že by policisté ve svých výpovědích cíleně uvedli nepravdu.

Soud má tedy na základě těchto skutečností stejně jako žalovaný za to, že výpovědi svědků jsou zcela přesvědčivé a nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, pro který by bylo možné pochybovat o tom, jaký předmět svědci v ruce žalobce viděli. Pokud se jedná o žalobní námitku, že existují pochybnosti o tom, zda žalobce za jízdy držel telefon nebo jiný předmět (meteostanici či sluchátko bluetooth), soud poukazuje především na nekonzistentnost ve výpovědích žalobce v průběhu správního a soudního řízení, což nemůže přispět jejich věrohodnosti. Jak vyplývá ze spisového materiálu, na místě přestupku žalobce do oznámení přestupku uvedl pouze stručně, že za jízdy netelefonoval, v průběhu jednání před správním orgánem prvního stupně se poté vyjádřil, že policistům řekl, že za jízdy netelefonoval, že v autě je zabudovaná sada handsfree a handsfree za ucho, a že ten den použil handsfree s reproduktorem. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce následně uvedl, že je možné, že držel v ruce nějaký předmět a že je také možné, že v tu chvíli měl ruku s předmětem v takové poloze, že z úhlu, ze kterého ho sledovali policisté, to mohlo vypadat, že předmět drží u ucha. Konečně v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce předestírá možnost, že při řízení možná držel v ruce přenosnou meteostanici a že pravou rukou u ucha manipuloval se sluchátkem bluetooth. Soud má stejně jako žalovaný za to, že tyto změny ve výpovědích žalobce svědčí o zřejmé účelovosti tvrzení vedené snahou vyhnout se právním následkům protiprávního jednání. Zatímco totiž svědecké výpovědi zasahujících policistů, jak bylo uvedeno výše, jsou pokud se týká klíčových událostí vzájemně zcela konzistentní, tvrzení žalobce s výjimkou toho, že po celé řízení vyjadřoval nesouhlas s telefonováním během řízení, obsahují mezi sebou značné rozdíly. Třebaže soud nepochybně, že žalobce mohl být na místě silniční kontroly vzniklou situací zaskočen, a proto neuvedl, jaký předmět místo mobilního telefonu v ruce držel, zcela jistě mu nic nebránilo tuto skutečnost přesvědčivě uvést do protokolu v průběhu ústního jednání. Zatímco však v průběhu ústního jednání tvrdil, že v předmětnou dobu použil handsfree s reproduktorem, v odvolání hovoří o jakémsi zcela nespécifikovaném předmětu, a v žalobě následně zcela nově uvádí, že v ruce pravděpodobně držel přenosnou meteostanici a u ucha manipuloval se zařízením bluetooth. Tvrzení žalobce jsou navíc formulována velmi nejistě, jako by si žalobce vůbec nebyl jistý, které ze zařízení mohl v průběhu řízení vozidla v ruce držet. Tvrzení žalobce nastíněné v žalobě tedy v žádném případě nemohou obstát jako argument pro vyvrácení svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu patří k těm typům přestupků, jejichž spáchání lze často zjistit pouze vnímáním a pozorováním policistů, případně svědků, žalobce ostatně ani provedení dalších důkazů v žalobě nenavrhuje.

Podle názoru krajského soudu žalovaný postupoval správně, když vyšel ze spísem doloženého skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant

skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Soud má naopak za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentních výpovědí obou zasahujících policistů, kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem, a to opakovaně a bez výskytu vlivů snižujících viditelnost, spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. Podle Krajského soudu v Brně tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť bylo dostatečně prokázáno, že při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení (mobilní telefon), tzn., že svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová